

LÁ%TA Ā EDESĀ•TĀ• A DALĀ Ā• - 3

PondĀĀ-, 04 bĀ™ezen 2013

Pokusím se o popsání pĀ™ibĀ>hu, který se odehrál taky v šedesátých letech, nu, spíš na pĀ™elomu tĀ>ch “vydaĀ™ených” šedesátek. Byl jsem tehdy mladý, nezkušený a taky trošku vykulený. BohuĀ¼el mi tenkrát jeden referent uĀ•ĀĀ™ zasáhl do dalšího Ā¼ivota tím, Ā¼e mým rodiĀ•Ā™m neoznámil, Ā¼e mně podaná pĀ™ihláška k uĀ•ení na radiomechanika nemĀ™Ā¼e být akceptována, neboĀ¼ provozovna jejich podniku, kde se opravovaly televize a rádia, byla pĀ™evzata jiným podnikem, a Ā¼e ten si ponechá jenom stávající zamĀ>stnace a nové, respektive uĀ•nĀ>, Ā¼e nepĀ™íjímají.

Toto oznámení, rovnající se v té dobĀ> asi tak smuteĀ•nímu (aspoĀ™ pro mne), pĀ™išlo nĀ>kdy v polovinĀ> Ā•erve pĀ™estoĀ¼e se mĀ™j otec snaĀ¼il seĀ• mohl – ten poloslepý, senilní, sveĀ™epý a hlavnĀ> "uvĀ>domĀ>lý" soudruh referent. A novou pĀ™ihlášku nám prostĀ> nedal. TakĀ¼e zaĀ•alo vyjednávání, jaké zamĀ>stnání, lépe Ā™eĀ•eno uĀ•ební obor bych si v té firmĀ> mohl vybrat. Nakonec to dopadlo tak, Ā¼e jsem prvního záĀ™í nastoupil, ale zaĀ™azení nebylo vĀ™bec jasné. Prý se snad má otevĀ™it nĀ>jaká nová “vývojová” dílna, specializovaná na “prototypy” a “vynálezy”. Ona se nakonec otevĀ™ela, k mému velkému úĀ¼asu i spokojenosti. JenĀ¼e, neĀ¼ k tomuto došlo, byl jsem poĀ™ád jen poskok, strkali mĀ> tam Ā•i onam, jako tu povĀ>stnou horkou bramboru.

TakĀ¼e jsem tĀ™eba dĀ>lal na “revolverech” (automatizovaný soustruh) i jiných obrábĀ>cích strojích (frézy, v apod.), sestavoval dohromady rĀ™zná mĀ>Ā™idla, která se tam tehdy vyrábĀ>la. Poznal jsem i vystruĀ¼ování, Ā™ezání závitĀ¼ lapování, kalení, popouštĀ>ní, syčení krevní solí a uhlíkem a ještĀ> plno dalších vĀ>cí a úkonĀ™, které ovšem byly velmi v rozporu s uĀ•ebními smĀ>rnici a postupy pro první roĀ•níky uĀ•ení v oboru strojní zámeĀ•ník. se taky pĀ™iznat, Ā¼e jsem mohl jednou pĀ™íjít i o Ā¼ivot, kdyĀ¼ jsem se na soustruhu pokoušel “ošmírglovat” ocelovou tyĀ•, asi 1,5 cm v prĀ™ mĀ>ru, kterou jsem upnul do sklíĀ•idla soustruhu a její vĀ>tší Ā•ást, která ještĀ> asi 1,5 metru vyĀ•uhovala ze zadní Ā•ásti, jsem se pokoušel “ojet” smírkovým papírem. Jakmile jsem malinko víc pĀ™itlaĀ•il, tak se tyĀ• vychýlila ze stĀ™edu a vlivem odstĀ™ síly a rotace se ohnula - ale poĀ™ád rotovala, i v tom ohnutém stavu. Nejspíš asi úlekem, kdyĀ¼ se ta ohnutá tyĀ•ka okamĀ¼itĀ> zaboĀ™ila do zdi, ze které vytloukla nejen omítku, ale i kus cihly, jsem instinktivně rychle uhnul, a vyhnul se tak zásahu vĀ>tšímu – onou ohnutou tyĀ•í pĀ™ímo do hlavy. Odnesly to jenom moje montérky a košile a menší šrám na prsou. TakĀ¼e od této chvíle jsem byl nebezpeĀ•ný a museli mĀ> hlídat. Proto jsem byl jedne dne pĀ™idĀ>len k ruce jako pomocník nehoršímu “démonovi” v podniku - údrĀ¼báĀ™i Franzovi, který o sobĀ> prohlašoval, Ā¼e umí všechna Ā™emesla, vĀ•etnĀ> zlatnického i pasíĀ™ského. V té malé firmĀ•ce se dělala autodoprava - nĀ>kolik ojetin, které uĀ¼ v dosti pokroĀ•ilém vĀ>ku dosluhovaly svĀ™j Ā¼ivotní údĀ>l. Byly to vĀ>tšinou náklaĀ•áky z doby první republiky, které po celodenním pachtĀ>ní se musely umýt. To se bĀ>Ā¼nĀ> provádĀ>lo na malém nádvoĀ™í firmy, kde uprostĀ™ed byla vpusĀ¼, tedy kanál, kudy odtékala špinavá voda a písek. A jednou se to prostĀ> muselo opravit, vyĀ•istit. Díky šlendriánu instalatĀ™ a nedodrĀ¼ování pĀ™edpisĀ™, tehdejší státní normy, byla tam téĀ¼ svedena odpadní roura WC z pĀ™ilehlé budovy. A jednoho dne kvĀ™li kvantu pískového nánosů záchod uĀ¼ nemohl plnit svoji funkci - roura ze záchodu uĀ¼ byla zablokována. PonĀ>vadĀ¼ Franz tohle všechno vĀ>dĀ>l, pokoušel se nejprve uzavĀ™it záchod, aby ho nemohl v dobĀ> opravy nĀ>kdo pouĀ¼ít. Ale jaksi to neš.

Tak jenom pĀ™ilepil na dveĀ™e ceduli s nápisem, Ā¼e se záchod nesmí pouĀ¼ívat, ponĀ>vadĀ¼ právnĀ> dochází k jeho opravě, jsem mĀ>l za úkol vynášet kousek stranou kýble plné písku, které zas - s velkým odhodláním a cele zaboĀ™en do té odpadní šachty - plnil Franz. KdyĀ¼ uĀ¼ byla odpadní roura, co vedla pĀ™ímo ze záchoda, koneĀ•nĀ> docela odkrytá, Franz si chtĀ>l trochu odfouknout, jistý, velice povĀ>domý a zrovna tak i nepĀ™íjemný zvuk oznamoval, Ā¼e se blížĀ¼ “zásilka” z toho záchodu, na jehoĀ¼ dveĀ™e dal cedulku – NEPOUĀ¼ÍVAT! Jeho reakce byla docela adekvátní. Docela normálně a od plic zaĀ™val – „Která pí.a tam vlezla, copak neumí Ā•íst?“ Tak, jak vĀ>zel v té šachtĀ>, témĀ>Ā™ po prsa, se napĀ™ínil a hledĀ>l zvĀ>davĀ> a hlavnĀ> nasĀ>anĀ>, stejnĀ> jako já, já ale se ke dveĀ™ím záchodu, kdo se v nich objeví. V oĀ•ích mĀ>l zlost a také velké odhodlání, vyĀ•init a pĀ>knĀ> seĀ™vat odváĀ¼livce, nedbal jeho pokynĀ™ a naĀ™ízení. JenĀ¼e, kdyĀ¼ se dveĀ™e pomalouĀ•ku otevĀ™ely, velice milá a pĀ™epĀ>kná tvĀ™ malinko ven, s velice provinilým výrazem ve tvĀ™i, Ā™kouc, Ā¼e uĀ¼ to nešlo déle vydrĀ¼et, a musela to vykonat a pouĀ¼it tenhle záchod, neboĀ¼ ostatní byly obsazené. Franz se nadýmnul jak holub a pravil – “Ale, ale, sleĀ•no Jarmilko, to jste vy? No, vy máte ale moc pĀ>kné hovínko, takové zlatohnĀ>dé, skoro jakoby nugátové!” Jarmilko to asi moc nepotĀ>šilo, jakmile okoukla situaci kolem, Ā¼e díkybohu na blízku nejsou Ā¼ádní diváci, tak se okamĀ¼itĀ>, cupitavými krĀ™Ā•ky, vzdálila z místa svého provinĀ>ní. Mám dojem, Ā¼e se i pak tomuto místu radši vyhýbala. x x x NuĀ¼, tak to byla jedna z mých vzpomínek z mládí, kdy jsem se pomalu zaĀ•ínal seznamovat se svĀ>tem dospĀ>lých a sám jsem se taky jaksi okĀ™esával. PĀ™ištĀ> bych si mohl zavzpomínat na to, jak starý Mán “obrábĀ>l” pĀ™í své odpolední (spíš noĀ•ní) šichtĀ>, jednu docela pĀ>knou Ā¼enskou na hoblovce. Jestli nĀ>kdo znáte rozdíl mezi šepinkem a hoblovkou, tak asi víte, o Ā•em by mohla být Ā™eĀ•. U šepinku se pohybuje nĀ™Ā¼, u hoblovky je to obrobek.

A ten pravidelný a dostateĀ•ný pohyb stolu, na kterém je upevnĀ>n“obrobek”, se dá nastavit na urĀ•itou délku a taky rychlost... STANDA